

Ingers tankar

Ett vinter- minne från förr

Jag tror det var i sjätte klass, vintern 1957, som vi åkte på skolresa med buss till Sälen och var borta några dagar. Där bodde vi enkelt inkvarterade på Blå Bands-ungdomsgård.

Resan dit företogs med buss och på vägen till Sälen gjorde vi ett stopp i vår unga lärarinns föräldrahem där vi blev bjudna på saft och bullar. Där anslöt en manlig äldre lärare som vår fröken var bekant med. Dessa två och vår busschaufför var de som ansvarade för oss barn under resan.

Mamma hade sytt likadana kornblå anoraks åt mej och min tvillingbror. Jackorna var försedda med alla tänkbara finesser som en välsydd anorak ska ha, till och med tränade lufthål under ärmarna.

Vi hade fått nya skidor med stålkantar och kandaharbindningar. Man kunde fästa pjäxorna med låg fästpunkt så man kunde åka slalom

med skidorna. En farlig sak för då kunde man lätt skada vristen om man åkte omkull. Men det tänkte man inte på då på den tiden.

Efter en frukost med havregrynsgröt

fick vi med oss smörgåspaket och fick våra medhavda termosar fyllda med varm choklad och så begav vi oss ut i spåren runt fjällen. En snäll farbror som påminde om en säl i ansiktet hade stått i källaren och tagit hand om våra skidor, bränt dem med tjära och vallat dem så de skulle glida fint i spåren.

Det var nog ingen mer än Per i klassen som hade erfarenhet av att åka till fjällen. Pers pappa var stadens **meste bilhandlare** och han hade förstås råd att låta sonen åka skidor både i svenska fjällen och utomlands.

När jag tänker efter minns jag inte hur resan finansierades, om vi fick något bidrag från skolan eller om vi betalade allt själva.

Ingers tankar

För första gången i livet stiftade vi bekant-
skap med en skidlift. Väl uppe på fjället drog vi
iväg i en lång rad efter vår fröken och tillfällige
magister på en lång tur längs den märkta leden.

Vi fick lära oss göra en bivack på fjällsidan
där vi rastade och tog igen oss och vände våra
näsor mot solen en stund. Vi åt stora Jaffa-apel-
siner med tjockt skal som ändå gick lätt att få
bort. De var så söta och goda liksom innehållet i
de små russinpaketen.

Jag blev helt betagen i naturen runt
Sälen. Snön låg som ett tjockt lager vispgrädd
över hela trakten. Att vi hade en väldig tur med
vädret bidrog också, klarblå himmel och sol
som gnistrade på snön.

En dag var jag lite opasslig för att följa med
på skidutflykten så jag tog en ensam promenad
längs vägen. Kände mej fin i mina pepitarutiga
smala långbyxor och svarta dixie-duffel med
tråpinnar till knappar och så den långa sjalen
virad flera varv runt halsen.

Då träffade jag på några värnpliktiga unga
män som lastade ur ett fordon. Det var någon
sorts övning i trakten just då. Klart att de måste
ta kontakt när de träffade på en tjej så där oför-
happandes även om tjejen bara var tretton.

– **Vet fröken var man kan roa sig här nå-
gonstans?**

Klart jag visste, **ni kan ju alltid prova Hög-
fjällshotellet** kläckte jag ur mej och kände mej
som en stor flicka, riktigt världsvan.

Vi klarade oss allihop från att bryta
vare sig ben eller arm trots att många av oss
oförskräckt satte iväg utför stora backen på väg
hem efter utflykterna. Inte minst brorsan som
tog sig ner mer som i ett störtlopp. Han klarade
till och med en olämpligt placerad stubbe.

Det här var långt före Stenmarks bravader
i slalombackarna och jag tror inte det var så
vanligt att skolresorna gick till en skidort. Det
var säkert vår unga lärarinna som tog initiativ till
det hela. Det blev ett minne för livet för oss som
var med.

Inger Klintberg Danielsson 24-02-10